

Den nedadskuende sjæl

Af Wiliam Meader

Oversat af Jette Fogh Lokvig

Meditation er en nødvendig disciplin, når man stræber efter at åndeliggøre sin bevidsthed. At indføre en meditativ praksis gør det lettere for personligheden at afstemme sig med sjælens direktiver. Sådant en praksis orienterer over tid personligheden, så denne på rette vis kan registrere sjælens intuitive hvisken, når den blidt lander på den menneskelige bevidstheds kyster. En jævnlig meditationspraksis er derfor et godt råd. Man indser dog ofte ikke, at sjælen selv er i dyb meditation hele vejen igennem inkarnationen, helt uafhængig af ens daglige meditative praksis

Som et bevidsthedslag, der vokser frem over æoner af tid, udvikler sjælen sin evne til at meditere, og det gør den i tre retninger. Der er tidspunkter hvor den mediterer opad og således udvikler et nært forhold med det større liv, i hvilket den blot er en enkelt celle. Til andre tider er sjælens meditation horisontalt optaget på det abstrakte bevidsthedsplan. På denne måde genbekræfter den sit tilhørsforhold til den(de) indre gruppe(r) den har en meningsfyldt og/eller karmisk tilknytning til. Og endelig er sjælens meditative opmærksomhed ved andre lejligheder rettet nedad mod personligheden. Det er i disse øjeblikke sjælen forsøger at inspirere personligheden med kreative ideer, der har kraften til at opløfte. Dette bliver ofte omtalt som *den nedadskuende sjæl*.

Man bliver belønnet med disse øjeblikke, når ens ydre meditationer falder sammen med sjælens nedadskuende blik. De repræsenterer en kreativ mulighed mellem de højere og lavere bevidsthedsaspekter, for sjælen er fokuseret nedad, mens personligheden er vertikalt indstillet og højst modtagelig (for indtryk). Disse øjeblikke rummer magiske muligheder. Skønt sådanne synkroniserede sammenfald sjældent sker, så øges frekvensen proportionalt efterhånden, som bevidstheden udvikles og ens ydre meditationspraksis bliver dybere. Derfor vil en vedvarende indsats helt klart føre til sikre resultater.